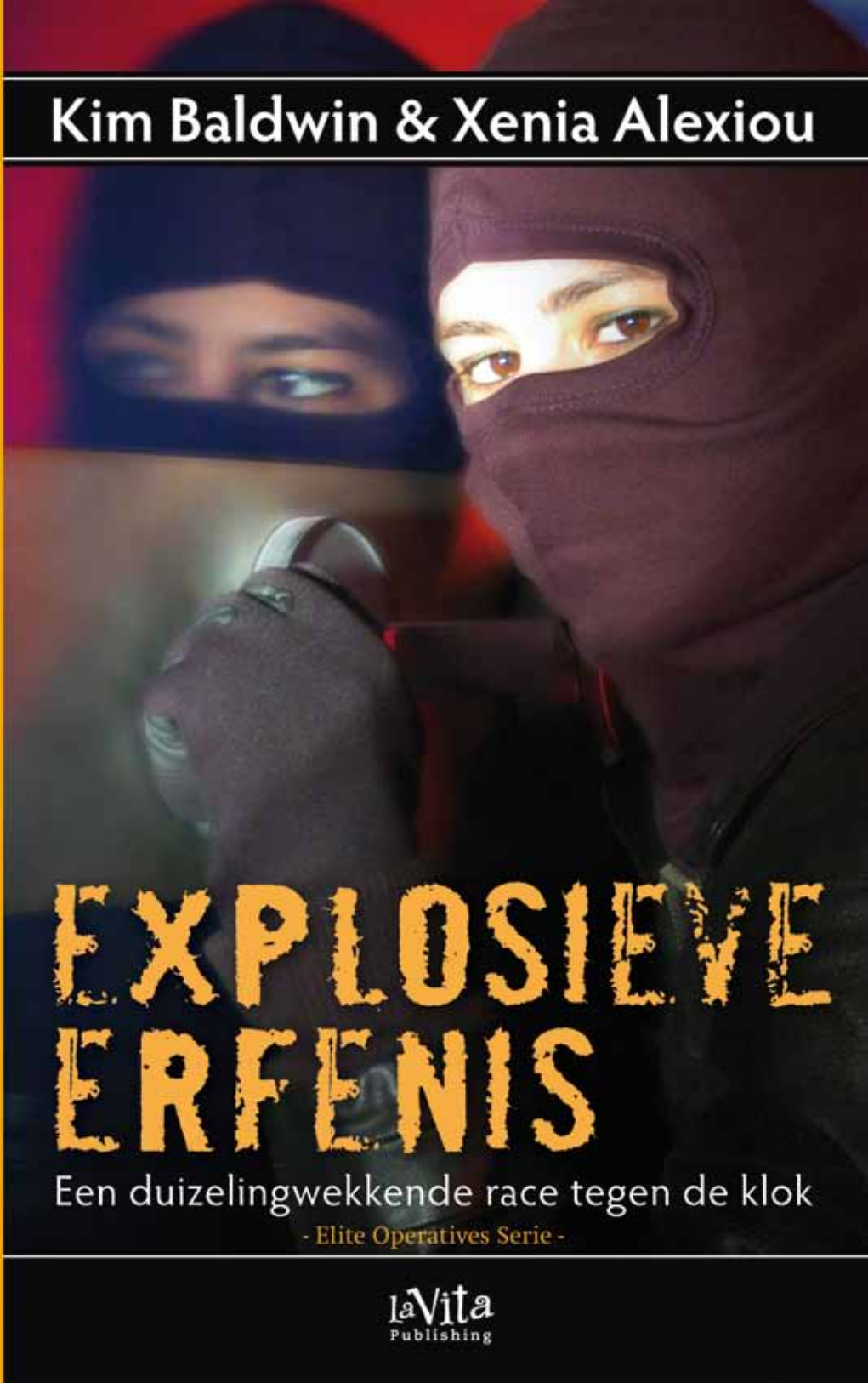

A close-up photograph of two individuals wearing dark balaclavas. The person on the right is holding a handgun, with the barrel pointed towards the left. The person on the left is partially visible behind them. The background is dark and out of focus.

Kim Baldwin & Xenia Alexiou

EXPLOSIIEVE ERFENIS

Een duizelingwekkende race tegen de klok

- Elite Operatives Serie -

laVita
Publishing

ISBN 9789079556144

© 2009 Kim Baldwin en Xenia Alexiou

© 2010 Nederlandse vertaling

LaVita Publishing en Johanna M. Pas

Oorspronkelijke titel: Thief of Always

Oorspronkelijke uitgever: Bold Strokes Books, Inc.,
NY USA

Grafische vormgeving: Jeelof Design, Leeuwarden

Omslagfoto: Hilda Abbing

LaVita Publishing

www.lavitapublishing.nl

Niets uit dit boek mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Explosieve erfenis

Thriller Vertaald door Johanna M. Pas

Kim Baldwin en Xenia Alexiou

LaVita Publishing 2010

Hoofdstuk 1

Bazel, Zwitserland Vrijdagavond 8 februari

‘Je hebt het me nog niet verteld,’ fluisterde Allegro in haar microfoontje.

‘Wat heb ik je nog niet verteld?’ antwoordde Nighthawk. Aan zijn stem was te horen dat hij een grote inspanning leverde.

‘Of je gescoord hebt gisteravond.’ Allegro liet zich langzaam zakken aan de dunne kabel die vastzat aan een lichtgewicht harnas om haar benen, middel en schouders. Ze droeg een nauwsluitende zwarte broek en een zwarte coltrui, niet dik genoeg voor de kilte van februari in Zwitserland, maar noodzakelijk voor dit karwei. Dat vormde een extra motivatie om zich te haasten; ze verafschuwde kou.

Door haar infraroodbril zag ze de donkere slaapkamer die het makkelijkst toegang bood tot het huis. Daar was de minste beveiliging: wel infrarood bewegingssensoren maar geen camera's. Boven haar, op het platte dak, zette Nighthawk zijn voeten schrap tegen het kozijn van het dakraam en liet haar zachtjes zakken. Ze hielden het huis – twee verdiepingen met veel ultramodern glas en witgepleisterde bakstenen muren – al een week in de gaten. Grote coniferen zorgden voor privacy en onttrokken het huis aan het zicht. Bovendien lag het ver genoeg verwijderd van

de andere huizen in de buurt zodat hun nachtelijke inbraak niet zou opvallen.

De eigenaar van het huis, een diplomaat, was net naar Praag vertrokken. Een telefoontje naar zijn kantoor eerder op de avond had hen ervan verzekerd dat hij daar het hele weekend zou blijven. Ze zouden tijd genoeg hebben voor het lokaliseren van hun doel: een dossier met de namen van een Servisch doodseskader dat betrokken was geweest bij de Bosnische genocide.

‘Ja hoor, ik heb gescoord.’

‘Leugenaar.’ Allegro kon een lachje niet onderdrukken. ‘Haar kon je echt niet krijgen.’

‘Let op je woorden, gladjanus. Je lot ligt in mijn handen. Ik heb de draad vast waar jij aan bungelt.’

Ze was omgeven door dunne rode lichtstralen. ‘Is die man paranoïde of zo? Dit hele huis is vergeven van de infraroodstralen.’

‘Dat krijg je als je geld hebt.’

‘En schuldgevoelens.’ Allegro landde voorzichtig op het hoogpolige tapijt en stond oog in oog met zichzelf in de spiegel van het dressoir. Terwijl ze de kabel losmaakte, bestudeerde ze haar spiegelbeeld. ‘Ik zie er angstaanjagend uit met een bivakmuts.’

‘Dus zo versier jij vrouwen, door ze flink de stuipen op het lijf te jagen?’

Ze keek omhoog. Nighthawk keek grijnzend op haar neer vanaf het dakraam. Hij was zo’n agent die perfect kon opgaan in elke omgeving: een gemiddelde lengte en bouw, donker haar, en geen opvallende gelaatstrekken die je zou herinneren – behalve dan

de gouden tand die je alleen zag als hij glimlachte. 'Je kunt jaloezie toevoegen aan je lijstje van tekortkomingen,' plaagde ze.

Hoofdschuddend zei hij: 'Er kómt een dag...'

'Ik zou dolgraag verder kletsen over jouw seksleven, of het ontbreken daarvan,' onderbrak Allegro hem, 'maar ik moet aan de slag.'

Dankzij haar behendigheid en de infraroodbril kon ze met relatief gemak de laserstralen ontwijken. Ze kroop eronderdoor of sprong eroverheen tot ze bij de deur naar de gang kwam. Daar opende ze het buideltje dat op haar borst hing en haalde er een miniperiscope uit, die ze half onder de deur doorschoof.

De camera aan de tegenoverliggende muur draaide net haar kant op. Ze wachtte tot hij zijn rondje helemaal had gemaakt en telde. Toen hij opnieuw op de deur van de slaapkamer gericht was, trok ze de periscope terug en telde af tot ze de deur veilig kon openen. Terwijl de camera langzaam draaide, schoof ze zo snel ze kon op haar buik over de houten vloer naar de deur, de gang in. Als een slang bewoog ze zich tussen de verticale lichtbundels door, de horizontale stralen een paar centimeter boven haar hoofd voorzichtig vermijgend.

Bij de deur van de studeerkamer kwam de stank van oude sigarenrook haar tegemoet. Ze glipte naar binnen en liet haar zaklamp door de kamer schijnen tot ze zag wat ze zocht: een reproductie van de *Femme Verte VII* van Corneille. De stralen ontwijkend baande ze zich een weg naar het schilderij, haalde het

behoedzaam van de muur en zette het op de grond.
'Bingo.' Ze zette de bril af en rolde haar bivakmuts omhoog.

'Gevonden?' vroeg Nighthawk.

'Yep.'

'En?'

'Nou, ik zie de charme er niet van,' antwoordde ze.

'Waarom heeft hij haar groen geschilderd?'

'Jij bent zeker de leukste thuis?'

'En oh ja, er is ook een kluis.' Ze richtte haar zaklamp op de kleine stalen deur die ze had blootgelegd. Deze schuilplaats was zo voorspelbaar. Dit was geen opdracht die haar lang zou bijblijven. De missies die in haar herinnering bleven hangen waren die waarbij het doelwit een beetje fantasie had en zij zich tot het uiterste moest inspannen. Een kluis kraken was alleen een uitdaging als de *Elite Operatives Organization* vooraf niet de exacte locatie kon geven en hij niet te vinden was op de meest voor de hand liggende plek, zoals achter een schilderij of in de vloer onder een kast in de slaapkamer. Uit een klus die net zo goed door een tweederangs inbreker geklaard kon worden haalde Allegro niet veel voldoening.

'Aan het werk, gladjanus,' zei Nighthawk. 'Ik sta te vernikkelen hierboven.'

'Over tien minuutjes sta ik weer buiten.' Allegro stopte een stethoscoop in haar linkeroor en draaide aan de schijf. Ze luisterde naar de kleine klikjes die haar zouden helpen de code te ontdekken.

'Omdat je zo goed bent zeker?'

'Nee, omdat ik zo geil ben. Ik heb een afspraakje en

ik wil op tijd zijn.’ Dit klusje was echt zo geklaard. Al gauw had ze vijf van de zes cijfers achterhaald. ‘Bijna klaar.’

‘Wat krijgen we nou, verdomme!’ De speelse toon was uit Nighthawks stem verdwenen. ‘Plan B. Hij komt terug. Over vijf minuten moet je daar weg zijn. Als dat niet kan: missie afblazen.’

‘Weet je zeker dat hij het is?’

‘Ik zie hem door mijn verrekijker.’

Allegro draaide voorzichtig de cijferplaat de andere kant op en luisterde aandachtig.

‘Vier minuten en zesendertig seconden,’ zei Nighthawk.

‘Ik kan klokkijken. Hou nu even je mond, dan kan ik tenminste horen wat ik doe.’

Ze glimlachte toen het laatste rad op zijn plaats klikte. Het dossier lag samen met een paar andere documenten half verscholen onder een sieradenkistje. Met een klein digitaal toestel fotografeerde ze de informatie die ze nodig had. Ze legde vervolgens het mapje terug en trok de bivakmuts weer over haar gezicht. ‘Oké, ik kom naar buiten.’

‘Niet via dezelfde weg. Bij het dakraam spring je te veel in het oog.’

‘Alternatief?’

‘Ik dacht dat jij de alwetende goeroe was,’ zei Nighthawk. ‘Ik zoek het uit. Blijf waar je bent.’

Allegro hoorde het zachte geklik van zijn gps terwijl hij op de plattegrond van het huis op zoek ging naar een alternatieve ontsnappingsroute. ‘Ik begin me te vervelen.’

‘Shit,’ siste hij. ‘We hebben geen keus: ik zal de stroom moeten uitschakelen.’

‘Daar heb je geen tijd voor, en er is waarschijnlijk noodstroom. Ga terug naar de bus en geef me van daaruit instructies.’

‘En hoe kom jij er weer uit, Houdini? Het hele gebouw hangt vol camera’s.’

‘Laat dat maar aan mij over. En nu wegwezen.’

‘Nog een minuut en achtentwintig seconden voor hij binnenkomt,’ zei Nighthawk.

‘Zet die sprekende klok eens uit.’ Allegro zette de infraroodbril weer op om de rode stralen te kunnen zien; de dichtstbijzijnde was een paar meter achter haar. ‘Je werkt op mijn zenuwen.’

Voor het huis klonk het geknerp van grind onder autobanden. Gehurkt werkte ze zich onder de eerste paar stralen door en kroop vervolgens op het bureau van de diplomaat. Als een roofdier dat gestoord werd tijdens zijn maaltijd, bevroor ze. Haar spieren spannen zich, haar zintuigen stonden op scherp. Elk geluid drong haarscherp tot haar door terwijl ze zich schrap zette om te springen. Met berekende precisie sprong ze over de stralen en landde vlakbij de deur. De adrenalinestoot was bedwelmend. Haar hart bonsde en haar kleren kleefden klam aan haar huid. Met haar periscoop controleerde ze de camera in de gang. Ze wachtte op het juiste moment. Tien seconden. Meer tijd had ze niet om zich een weg te banen langs de stralen naar het einde van de gang en de hoek om.

‘Hij parkeert zijn auto in de garage en komt het huis

binnen via de keuken, zoals gebruikelijk,' meldde Nighthawk. 'Je hebt minder dan een minuut om buiten te komen.'

Binnen acht seconden had Allegro het einde van de gang bereikt en was ze de hoek om. Daar hield ze even halt, buiten het bereik van de camera's. Meteen links van haar was een trap die leidde naar de begane grond. Het was de meest voor de hand liggende route, maar boven de treden wemelde het van de rode stralen. Het zou te veel tijd in beslag nemen om er tussendoor te laveren. Tussen de spijlen van de trap kon ze de benedenverdieping overzien. Ze leunde over de balustrade en nam vliegensvlug de positie van de camera's en het kriskraspatroon van de stralen in zich op.

Nadat ze de diepte en de tijd berekend had, haalde ze diep adem, greep de balustrade vast en sprong eroverheen. Even bleef ze hangen voor ze zich liet vallen, vlak naast een van de rode stralen. Zonder zich te bekommeren om de korte pijnscheut in haar schenen en enkels rende ze gebukt door de woonkamer en de eetkamer naar de keuken. Haar tijd was bijna op. Er was één camera in de keuken, boven de deur. Terwijl ze onder het ding stond en aftelde, hoorde ze het motortje van de automatische garagepoort aanslaan. Hij kwam eraan.

Toen de camera wegzwenkte, schoot ze de kamer door. 'Ik ben in de keuken,' fluisterde ze tegen Nighthawk.

'Ben je helemaal gek geworden? Ik heb je toch gezegd dat hij via de keuken naar binnen komt.'

‘Maak je geen zorgen. Ik weet wat ik doe.’

‘Je mag niets met hem doen. Ik herhaal: je mag hem níét verwonden.’

‘We hebben dezelfde briefing gehad. Ik begreep het de eerste keer ook al.’ Het zweet op haar voorhoofd doorweekte haar bivakmuts.

Langzaam draaide de camera weer haar kant op. Vijf seconden nog, voor hij haar in beeld had. Bij vier hoorde Allegro zijn sleutel in het slot. Hij kwam de keuken binnen. Bij twee vonden zijn vingers de lichtknop. Terwijl ze geruisloos tussen zijn rug en de deur doorglipte, ving ze de muskusachtige geur van zijn aftershave op.

Het was donker in de garage, maar het maanlicht viel naar binnen door de steeds kleiner wordende spleet onder de dalende poort. Over een paar seconden zou haar ontsnappingsroute gesloten zijn. Ze stormde over de betonnen vloer naar het gat, dook ernaartoe en kon nog net onder de poort doorglijden.

‘Jij hebt lef, meid,’ zei Nighthawk toen ze weer veilig verscholen zaten in hun busje. ‘Lef, en héél veel geluk.’

‘Geluk heeft er niets mee te maken. We houden dit huis al een week in de gaten. Dus toen je zei dat hij door de keuken naar binnen kwam, wist ik dat ik goed zat.’

Met een opgetrokken wenkbrauw keek hij haar aan. ‘Je gaat me toch niet vertellen dat je de garagepoort getimed hebt?’

‘Je gaat me toch niet vertellen dat dat je verbaast?’ kaatste ze hooghartig terug.

Hij snoof. ‘Vakidioot.’

‘Amateur.’

In haar stem was de roes van haar opluchting hoorbaar. Deze manier van leven was niet haar eigen keus geweest, en ze vroeg zich vaak af wat er onder andere omstandigheden van haar geworden zou zijn. Zou ze wel een doorsnee leven gewild hebben, als dat tot de mogelijkheden had behoord? Het antwoord was altijd hetzelfde: nee. Allegro was niet gemaakt voor een saai bestaan, werken van negen tot vijf, naar huis gaan om tv te kijken of voor een gezin te zorgen. Ook als ze de kans had gekregen om de keuzes te maken die de meeste andere mensen hadden, zou ze iets doen dat leek op wat ze nu deed.

Terwijl ze Basel achter zich lieten en de onverlichte snelweg opreden die zich langs weilanden en dichtbegroeide wouden naar het zuiden uitstreckte, staarde Allegro naar buiten door het raam van de bestelwagen. Af en toe doken de lichtjes op van een eenzame boerderij of van een dorp in de verte, maar verder was het aardedonker. Ze besepte dat de EOO haar had gemaakt tot wie ze was, maar ze wist ook dat ze zonder hen net zoveel had gehouden van dit soort uitdagingen. Ze hunkerde naar de opwindning en de spanning van haar werk. Op zo’n ogenblik als daarnet, in de keuken van de diplomaat, voelde ze dat ze leefde.

*

Een uur later parkeerde Nighthawk de bestelwagen voor de ingang van het Marzili, een uitgestrekt groengebied in het stadscentrum van Bern, met

zwembaden, een schaduwrijk park en een ouderwetse kabelbaan. In het weekend en bij mooi weer kon je er over de hoofden lopen, maar op deze koude winteravond was het park vrijwel verlaten. Allegro liep in haar eentje naar binnen en slenterde, zoals haar was opgedragen, nonchalant naar de verlichte fontein. De man van middelbare leeftijd die daar stond had slechts één handschoen aan. De andere hield hij in zijn hand.

Ze naderde hem van achteren. *‘Il fait très froid ce soir. N’est-ce pas?’* Het is erg koud vanavond, vindt u niet? De man draaide zich naar haar om. *‘Trop froid pour un gant,’* antwoordde hij. Te koud voor maar één handschoen.

Allegro haalde de geheugenkaart tevoorschijn die ze uit het fototoestel had gehaald, liet hem in een envelop glijden en legde die op de rand van de fontein. Zonder nog een woord te zeggen liep ze terug naar de bestelwagen. Nadat ze zich omgekleed hadden en het voertuig hadden gedumpt, keerden zij en Nighthawk met de tram terug naar hun hotel in het middeleeuwse stadscentrum van Bern, waar ze een week lang het kleffe stel hadden gespeeld. Met hun sportschoenen en sportieve kleren zagen ze eruit als typische Amerikaanse toeristen die vrolijk terugkeerden van een avondje uit en, naar alle waarschijnlijkheid, van plan waren om de avond op een meer intieme manier voort te zetten in hun hotelkamer.

Het driesterrenhotel was comfortabel maar niet overdreven chic. Met zijn overwelfde zandstenen

gevel uit de achttiende eeuw paste het perfect bij de andere gebouwen in het stille klinkerstraatje. Het interieur daarentegen was gerenoveerd en van deze tijd. Hun kamer was ruim en licht, het meubilair modern, en ze hadden uitzicht op de rivier de Aare. De deur was nog maar net achter hen dichtgeval- len toen Allegro's mobiele telefoon ging. Hoewel ze wist wie er belde controleerde ze toch even het schermpje. Het was half negen 's avonds en Montgomery Pierce, Hoofd Administratie van de *Elite Operatives Organization*, was zoals altijd stipt op tijd. Ze klapte de telefoon open en begroette hem met: 'Missie volbracht.' Vervolgens luisterde ze naar enkele instructies, klapte haar telefoon dicht en trok haar kleren uit. Ze was helemaal naakt, nog voor ze de deur van de badkamer bereikte.

Voor ze naar binnen kon gaan, draaide Nighthawk, die uit het raam had staan staren, zich om. 'Ben je nog van plan om de verdere instructies met mij te delen of wil je me laten raden? Kunnen we terug?'

Allegro draaide zich bruusk naar hem om en genoot van de blos die zich snel over zijn wangen verspreidde. 'Even denken. Ik heb ongeveer tien uur de tijd om te douchen, me aan te kleden en een wip te maken. Dus ja, we moeten terug. Morgen nemen we de vlucht van zeven uur en Monty verwacht ons in zijn kantoor om exact tien uur, zodat hij ons de kleren van het lijf kan vragen.' Ze knipte met haar vingers alsof haar opeens iets te binnen schoot. 'Hé, de wonderen zijn de wereld nog niet uit. Eindelijk wil iemand jou nog eens uit de kleren! Zo zie je maar weer, er is altijd hoop.'

Na een korte douche overwoog ze wat ze zou aantrekken voor haar afspraakje. Haar keuze was beperkt, voor deze opdracht had ze het absolute minimum ingepakt. Bovendien maakte het niet uit wat ze aantrok. Binnen tien minuten na aankomst in het huis van de vrouw in kwestie zouden haar kleren verspreid liggen over de vloer. Ze koos voor haar laatste schone spijkerbroek en een zwart coltruitje met korte mouwen. Warmere kleding was niet nodig: de auto zou meteen warm zijn en binnen afzienbare tijd lag ze bij haar schone in bed, of op de bank, de vloer, het aanrecht of waar dan ook. Ze bekeek zichzelf nog een laatste keer in de spiegel en graaide haar bruine leren jasje mee en de sleutels van de huurauto.

Terwijl ze de trap afliep pleegde ze het nodige telefoontje. ‘Hé schoonheid, met Mishael.’

‘*Bon soir*. Je belt niet af hoop ik?’ De vrouw aan de andere kant van de lijn sprak met een zwaar accent. ‘Al sinds ik je twee dagen geleden ontmoette, zit ik te popelen om je uit te kleden.’

Allegro glimlachte en knelde de mobiel tussen haar schouder en haar oor terwijl ze de auto opendeed. ‘Hoe zou ik een afspraak met zo’n mooie vrouw kunnen afbellen? Ik bel alleen maar om te zeggen dat ik wat later ben.’

‘Dan verwacht ik wel dat je vanavond de moeite van het wachten waard maakt.’

‘Ik denk dat ik dat wel voor elkaar krijg... en meer dan dat.’ Ze verliet de garage en stuurde de sportwagen de snelweg op.

‘Denk je echt dat je het kunt goedmaken, Mishael?’
‘Sterker nog, ik wéét dat ik het kan goedmaken,’
beloofde Allegro voor ze de verbinding verbrak. Ze
draaide het volume van de muziek hoog en duwde
het gaspedaal diep in. Hier hield ze het meest van:
snelheid, harde muziek, en nog meer snelheid, tot
de wereld weer betekenis kreeg. De muziek stond zo
hard dat ze haar mobiel niet hoorde, maar ze voelde
hem vibreren op haar schoot en keek welk nummer
haar belde. ‘Geweldig,’ mompelde ze terwijl ze de
telefoon openklapte. Alsof ze niets beters te doen
had vanavond. ‘Allegro 020508.’

De instructies waren kort, de wijziging van de plan-
nen niet ongebruikelijk. Zij en Nighthawk werden
verwacht in Venetië. Zo snel mogelijk. Bij aankomst
zouden ze nadere orders krijgen. Daar had het bij
moeten blijven, maar het lag niet in Allegro’s aard
om zich strikt aan het protocol te houden.

Terwijl ze de wagen keerde, antwoordde ze: ‘Zeker,
geen enkel probleem. Wie zou er nou níét graag een
avondje seks met een mooie vrouw mislopen?’